

VĚSTNÍK

č. 10 Školní rok 2004/05 – červen

TÉMÁTKO

Katecheta žije s Pannou Marií

Není to dlouho, co mi jedna dívenka důvěrně sdělila, že byla nedávno pokřtěna, miluje Pána Ježíše, ale ať se nezlobím, neví, proč by ještě měla uctívat Pannu Marii. Nezlobil jsem se. Je výborné, že poznala Pána Ježíše a uvěřila v něho. Proč by ještě měla uctívat Pannu Marii? Třeba proto, že by to Pánu Ježíši udělalo radost. Panna Maria je jeho maminkou. On ji potřeboval. Těšila se na něj, než se narodil, starala se o něj spolu se svatým Josefem, doprovázela ho na cestě na Golgotu. Její srdce pronikl meč bolesti proto, že byla a je navždy spojena se svým synem. Člověk potřebuje Boha, v Panně Marii Bůh potřeboval člověka. Vybral ochotnou dívku z Nazareta jako maminku pro svého Syna. V ní se jedinečným způsobem spojilo lidské s Božským.

O každé mamince, která čeká děťátko, říkáme, že je v požehnaném stavu. Když ale příbuzná Alžběta řekla Panně Marii „požehnaná tys mezi ženami“, znamenalo to něco jiného. Sám Bůh se svěřil do její ochrany, Bůh se spolehl na její lásku. V sázavském klášteře je znázorněna Panna Maria, jak vede Ježíše za ruku jako čtyřletého kloučka. Když se ve dvanácti letech ztratil, Panna Maria se snažila pochopit, co znamená, že musí „být v tom, co je jeho Otce“. Šel s rodiči domů a byl jim poddán. Žil náš život a podobal se nám ve všem kromě hříchu. Panna Maria jej pozorovala, naslouchala mu a on naslouchal jí. Přibitý na kříži řekl učedníku Janovi: „Hle, tvá matka,“ a apoštol Jan ji vzal k sobě. Od té doby předkládá církev Ježíšovu radu, aby každý z nás vzal Pannu Marii k sobě. Není dobré odmítat, co nám Pán nabízí, zvláště když se jedná o dar nejvzácnější. Ona zná nejkratší cestu k svému synu a ráda se nás ujme.

Když se ptali svatého Jana Boska, jak dokázal vybudovat tak veliké dílo pro opuštěnou mládež, řekl, že to všechno vykonala Panna Maria. Jí to dílo svěřil a s její pomocí počítal. A dodává, že kdyby s ní spolupracoval ještě více, mohlo se vykonat ještě více. Je to jeho životní zkušenost. Jaká je naše životní zkušenost ze spolupráce s Pannou Marií? Každý katecheta by mohl vyprávět. Měsíc květen je Mariin měsíc. Voláme jako Jan Bosko: „Maria, Pomocnice křesťanů, oroduj za nás.“

Váš + Karel Herbst

Obsah čísla 10/2004-05

Téma:

Ježíšova podobenství

- Vzděláváme se
Dělat věci napůl
(A. Scarano)
- Inspirace pro katechezi
O králi a staviteli:
– Katecheze k tématu
– Hry – dynamiky
– Tvořivé náměty
- Příběhů není nikdy dost
– Hořká čokoláda
– Pokrok?
– V tichu sbírat poklady
- Okénko do farnosti
Farnost na závěr
(J. Kaňa)

Přílohy:

- Kartičky
pro chytré hlavičky:
Znáš světce? (33 – 36)
- Luštěnky a prac. listy:
– Podobenství o stavbě věže
– Slavíme eucharistii
– Co víme o novém papeži
– Chcete být bibliotékou? (10)
- Kartičky na neděle
28. neděle v mezidobí
až Slavnost Ježíše Krista Krále

VZDĚLÁVÁME SE

Podobenství o králi a staviteli (Lk 14,25-33)

Dělat věci napůl

Ježíš směřuje do Jeruzaléma (Lk 13,22), kde ho čeká utrpení a smrt (Lk 9,22). Na pozadí tohoto Ježíšova údelu je třeba chápat i jeho výzvu k „sebezapření“ a přijetí kříže: pokud chce učedník následovat Mistra až do Jeruzaléma, má se připravit k přijetí stejného údelu. Dvě následující podobenství (přesněji vzato se jedná o připodobnění, protože líčí události převzaté z běžného života) nechtějí povzbudit k rozvážnému přemýšlení, zda „máme na to“, abychom následovali Krista (taková myšlenka se vůbec v NZ nevyskytuje!). Spojnici musíme tedy hledat jinde: tou je „uschopnění se“, připravenost k dokončení úkolu.

K hlubšímu porozumění

25-27 Ježíš směřuje do Jeruzaléma (Lk 13,22), kde ho čeká utrpení a smrt (Lk 9,22). Na pozadí tohoto Ježíšova údelu je třeba chápat i jeho výzvu k „sebezapření“ a přijetí kříže: pokud chce učedník následovat Mistra až do Jeruzaléma, má se připravit k přijetí stejného údelu. Tím „křížem“ učedníka přitom můžeme chápat utrpení a pronásledování kvůli Kristu, nebo sebezapření a „relativizování“ všech vztahů kvůli Kristu („něst kříž“ totiž následuje po výzvě, aby učedník kladl na druhé místo všechny vztahy a věci, proto se to může chápat jako konkrétní projev „kříže“, tj. zapření a odumírání něčemu).

Klást své nejbližší na druhé místo koresponduje částečně s Lk 9,59.61 (také tam následování Krista má absolutní prvenství). Je třeba si v tomto kontextu ujasnit, že se v Ježíšově době následování dalo chápat jen doslova, jako opuštění domova a příbuzných.

28-33 Divný to Ježíšův přístup: místo aby pochválil davy, že ho následují, místo aby jim přislíbil hojnou odměnu, vyjadřuje nespokojenost: nestačí ho následovat, je třeba udělat víc. Ježíš tak nakládá další břemeno na tyto „snaživce“. Nedopustil se v tomto případě „pastorační chyby“ či přehmatu? Neměl se raději spokojit s jejich dobrou vůlí? Kristus, navzdory povrchnímu zdání, nepřidal další břemeno, ale spíš od všech možných (i nemožných) břemen vysvobodil. Vysvobodil a uschoptil ke hbitému a plnému následování. Vždyť ti lidé chtěli následovat Krista (a skutečně ho následovali), ale byli jen na poloviční cestě. Udělali jen první počáteční

krok, nechali se přitáhnout Ježíšovou osobou. Ale to bylo málo. Bylo třeba se rozhodnout zcela, aby toto následování neskončilo fiaskem a výsměchem. Proto ta dvě podobenství o králi a staviteli věže: tak jako tito dva se museli připravit a „uschopnit“ k dokončení díla, i Kristovi následovníci se musí „uschopnit“. A tímto uschoptěním je „osvobození“ ode všech pout (rodinných, majetkových a ego-centrických), které brání člověku při chůzi: jsou mu spíš břemenem, kamínkem v botě, který tlačí a znemožňuje pohodlně kráčet.

Dělat věci napůl znamená nedělat je vůbec, skončit neúspěchem. A to platí jak pro krále chystajícího se k bitvě, tak pro onoho stavitele – a hlavně pak pro Kristova učedníka. Učedník se

má uschopnit ke skutečnému následování Krista tím, že postaví na druhé místo své drahé (včetně sebe a hmotných prostředků – starost o majetek může totiž mít katastrofální důsledky, srv. *Lk 6,24; Lk 8,14; Lk 16,14*) a přijme kříž (nepříjemnosti kvůli Kristu a jeho slovu). Jen tak může skutečně následovat Ježíše.

Takže Kristova výzva není dalším břemenem, ale oproštěním od břemen. Ježíš volá ke svobodě. Zároveň je jeho výzva i praktickou radou: bez takového plného rozhodnutí, zahrnujícího všechny lidské vztahy a rozměry života, skončí prvopočáteční „dobrá vůle“ neúspěchem, nezdarem. Ona dobrá vůle je jen začátkem, polovinou následování Krista. A dělat věci jen polovičatě nevede k cíli. Tak jako je nesmyslné začít školu a nedokončit ji, jako je nesmyslné začít stavět dům a nedokončit ho, podobně je nerozumné a pošetilé následovat Krista – a nedotáhnout to do konce, do všech důsledků. Takové následování nestačí. Je třeba následovat Krista ve všech oblastech svého života, dávat mu přednost před hmotnými věcmi, před rodinou, před sebou samotnými. Protože pokud jsme objevili Krista jako drahocennou perlu, bylo by takřka nemožné nedat za něj všechno.

K reflexi

Mít Krista na prvním místě – co to znamená?

P. Angelo Scarano, S.S.L.

INSPIRACE PRO KATECHEZI

Podobenství o králi a staviteli (*Lk 14,25-33*)

KATECHEZE

Pro práci s dnešním podobenstvím je potřeba poměrně dost času (alespoň 90 minut), katecheze je proto vhodná spíše pro setkání společenství. Zároveň jsou nutné i dostatečné prostorové podmínky – více místností nebo alespoň oddělených koutů. V ideálním případě by mělo následovat ještě další setkání, které by se po dnešním tématu „rozhodnutí“ zabývalo tématem „následování“.

Pomůcky:

Pro každého žáka list papíru, pastelky, text *Lk 14,25-33*.

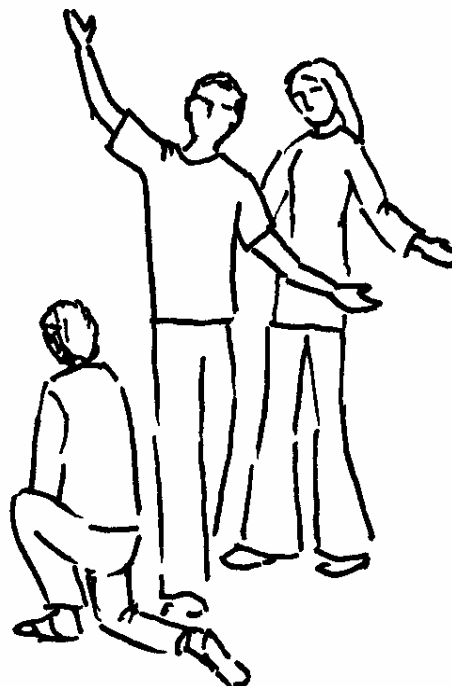
Uvedení do tématu:

Každý žák pracuje samostatně. Na list papíru nejméně velikosti A4 si uprostřed nakreslí čáru, která by měla znázorňovat průběh jeho života. Vyznačí si počátek – narození, a pak důležité události předchozích let. Barevnou pastelkou si vyznačí chvíle, kdy se ve svém životě musel rozhodovat, (zejména takové, kdy pro něj rozhodování bylo obtížné). Nad a pod tento barevný bod pak připsuje, co mu bránilo rozhodnout se, čeho se svým rozhodnutím musel vzdát a co mu to naopak přineslo.

(Jako inspiraci můžeme využít AD speciál – léto 2005, anketu „Jaké bylo tvé nejtěžší rozhodování?“)

Vlastní téma:

V další části žáci pracují ve čtyř až pětičlenných skupinkách. Nejprve si sdělují své zkušenosti s rozhodováním, které si uvědomili při samostatné práci. Mají pak dostatečný časový prostor pro to, aby společně vytvořili dramatickou scénku nebo pantomimu na téma „Když se musím rozhodnout...“ Pokud je to možné, měly by se skupinky připravovat každá v jiném prostoru, aby se navzájem nerušily a mohly své scénky secvičit tak, aby je neviděly jiné skupinky.

Pak se všichni žáci opět sejdou pohromadě a předvedou své scénky.

Nezbytnou součástí je následná diskuse. Začneme u první scénky. Nejprve mluví ti, kdo byli diváci. Nehodnotí „herecké výkony“, ale vyjadřují se k tomu, jak scénci rozuměli, jaké myšlenky je při pozorování napadaly. Teprve pak se vyjadřují samotní herci. Vysvětlí, co svou scénkou chtěli vyjádřit a jak prožívali samotnou dramatizaci – jak se ve svých rolích cítili, jak na ně působili jejich kolegové a co si případně uvědomili. Takto se postupně mohou všichni vyjádřit k předvedeným scénkám.

Můžeme se zaměřit i na otázky: Co pro mne bylo nové? Která myšlenka mne zvlášť oslovila?

Katecheta pak žákům rozdá biblický text o rozhodnutí. Společně si jej opakovaně přečteme. Žáci znovu pracují v malých skupinkách a hledají odpovědi na tyto otázky: Co má tento evangelijní úryvek společného s naším předchozím přemýšlením o rozhodování? Kde jsou styčné body? V čem se naopak liší?

Poznatky ze skupinek shrneme všichni společně.

Závěr:

V závěru setkání si každá skupinka vybere jeden výjev ze své předchozí scénky a všichni se rozestaví do „zkamenělé pozice“. Katecheta pak znovu přečte text evangelia. *Hana Baránková*

HRY – dynamiky

☒ **Slovní věž**

Katecheta určí jedno písmeno, např. „V“. Děti pak vymýšlejí slova začínající tímto písmenem. Katecheta nebo žák zapisují slova na tabuli či papír. Slova se stejným počtem písmen tvoří věž (např. voda, víra, víno, vozy), ze slov o různém počtu písmen se vytvoří pyramida (slovo každé délky je v pyramidě nejvýše jednou). Slova mohou souviset s výukou náboženství, biblickými názvy, jmény apod. Děti mohou soutěžit ve skupinách o nejvyšší slovní věž, případně o nejvyšší pyramidu.

☒ **O nejvyšší stavbu**

Děti se rozdělí do skupin. Vyberou nebo najdou deset věcí (přezůvky, tužku, papíry aj.), které se lehce nerozbijí pádem dolů. Pak mají určitý čas na promyšlenou, jak by z vybraných věcí mohly postavit nejvyšší věž (nejlépe na podlaze), která by vydržela 5 sekund sama stát. Děti pak ve vymezeném čase věž postaví. Vyhrává skupina s nejvyšší věží, která nespadne.

Varianata: Tuto hru je vhodné hrát v přírodě, např. na výletech. Materiál na věž se však nesmí získat ničením přírody.

☒ **Jak dojít cíle**

Každý žák dostane dva bílé papíry a čas na přemýšlení, čeho by chtěl v životě dosáhnout, nebo co si přeje. Své nápady žáci píšou do sloupce na jeden papír. Pokud chtějí, mohou si ve skupinách či ve dvojicích sdělit, co napsali. Potom se zamyslí nad tím, co je důležité a nutné k tomu, aby se jim sny a přání vyplnily, na co nesmí zapomenout a co udělat pro dosažení cíle. To si mohou psát na druhý papír. Nakonec mohou udělat pořadí svých přání, aby věděli, o co se mají snažit nejdříve. Podobně lze vytvořit např. žebříček hodnot a diskutovat o něm.

JiŠ

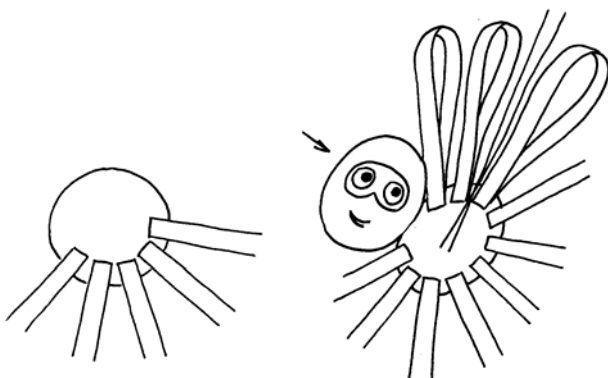
TVOŘIVÉ NÁMĚTY

☑ Slunce at' svítí, kde jsi ty

Na den dětí, před koncem školního roku, nebo jako pozdrav na prázdniny můžeme s dětmi vyrobit sluníčko k zavěšení (obr. 1). K vyrobení potřebujeme dvě kolečka ze žlutého papíru (o průměru 4 cm) a dvanáct proužků z téhož materiálu (délka proužku je 10,5 cm, tj. polovina kratší strany papíru A4, šířka proužku je 1 cm), lepidlo, fixy a kousek vlny na pověšení.

obr. 1

obr. 2

obr. 3

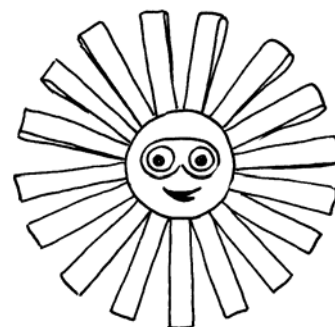
Nejprve přilepíme na okraj kolečka připravené proužky papíru (obr. 2). Pak vezme volné konce proužků a přilepíme je opět na kolečko (obr. 3). Přitom proužky uprostřed nesmíme stisknout, aby utvořily pěknou smyčku a sluníčko bylo plastické. Na kolečko vlepíme očko z vlny na pověšení. Druhé papírové kolečko nejdříve ozdobíme tak, že nakreslíme oči a směřující se ústa.

Varianta: Efektní je místo kreslených očí nalepit pohyblivá, která se buď dají koupit hotová ve výtvarných potřebách, nebo je vyrobíme

takto: z plata od léků (nejlépe B-komplex) vystříhneme malé brýle (obr. 3), sloupneme z nich staniol, do prohlubní po tabletách vložíme zrnka pepře a brýle nalepíme. Hotové papírové kolečko s obličejem nakonec nalepíme na první kolečko s paprsky a sluníčko je hotové (obr. 4).

Sluníčka mohou děti někomu darovat (starým lidem, smutnému kamarádovi apod.), nebo si je odnesou domů. Budou jim připomínat, že podobně jako slunce svítí na zem, tak i my máme rozdávat lásku lidem kolem nás. O tom hovoří i píseň „Slunce“ (Hosana I, 233), kterou děti naučíme.

Motiv slunce můžeme využít i v jiných hodinách náboženství, např. při tématu Boží láska, radost, světlo aj.

obr. 4

Námět připravila M. Vaňková z Konstantinových Lázní

PŘÍBĚHŮ NENÍ NIKDY DOST

❖ Hořká čokoláda

„Musíš to udělat,“ naléhá Petr. Milanovy ruce vězí nerozhodně v kapsách kalhot. „Když mezi nás chceš patřit, musíš to dokázat,“ potvrzuje Petrova slova i Ruda.

Milan se dívá na špičky bot. „Když já jsem ještě nikdy nic neukradl,“ namítá.

„Jednou to přijít musí. Zkouška odvahy je zkouška odvahy!“

„Nemusíš mít strach,“ dodává mu odvahy Ruda. „Je to úplně jednoduché. My odlákáme starého Nováka a ty strčíš čokoládu do náprsní kapsy. Úplně jednoduché!“

Milan namítá: „Ukrást starému pánovi čokoládu, to přece není žádná zkouška odvahy!“

„Tak chceš teda mezi nás patřit, nebo ne?“

„Ty jsi ale lenoch!“ říká Petr opovržlivě.

„Nejsem lenoch,“ nesouhlasí Milan a míří k malému obchůdku. Zvonek jasně zazvoní, když tři chlapci vcházejí dovnitř. Starý pan Novák se dívá přes brýle a zdraví příchozí pokynutím hlavy. Petr a Ruda proklouznou rychle úzkou uličkou mezi regály. Milan je opatrně následuje. Petr vytáhne z police školní sešit. Milan se rychle sehne a čokoláda mizí v jeho kapse. U pokladny platí Petr jen sešit. Pan Novák daruje všem třem žvýkačku. To dělá vždycky, když přijdou děti. Zvonek při odchodu zase zazvoní.

„Dobrá práce!“ pochvaluje si Petr.

„Sebral mléčnou čokoládu s oříšky!“ raduje se Ruda a spravedlivě ji rozděljuje. Milan se na ni dívá, a v duchu si říká: „Mléčnou? Mně chutná hořce!“

„Teď konečně patříš mezi nás,“ potvrzuje ještě jednou Ruda a podává mu ruku indiánským způsobem.

„Musím domů,“ zabručí Milan a utíká pryč. Doma hloubá hodiny nad sešitem z matematiky.

Následujícího dne, když jde kolem Novákova obchodu, silně se mu rozbuší srdce. Po škole zůstává několik minut stát před obchůdkem. Pak vstoupí dovnitř.

Zvonek zazvoní a pan Novák se jako vždy přívětivě dívá přes své brýle.

Milan položí na pult peníze. „Co si přeješ, Milane?“ ptá se pan Novák.

„Já“, zakoktává se Milan, „já bych chtěl zaplatit jednu čokoládu.“

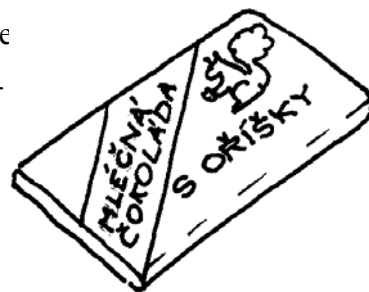
„Tak si tedy nejdřív nějakou vyber,“ vybízí přátelsky pan Novák.

„Já už jsem si ji vzal, včera.“

Pan Novák se na Milana zahledí.

„Byla to zkouška odvahy,“ vysvětluje Milan.

Pan Novák otevře pokladnu a vloží peníze dovnitř. Pak Milanovi podá jako vždy žvýkačku. A uznale pokýve hlavou: „Ve zkoušce odvahy jsi obstál dobře!“

❖ Pokrok?

Když chtěla moje babička navštívit svoji matku, potřebovala na to tři dny: jeden den jela se známými na koňském povoze, jeden den zůstala na návštěvě – vyprávěla, co je nového a pomohla v kuchyni nebo na zahradě. Třetí den se vracela domů.

Když chtěla moje matka navštívit svoji matku, potřebovala na to dva dny. Jela vlakem a když měla dobré spojení, přijela tam za pár hodin. Vyprávěla, co je u nás nového, přespala tam a následujícího dne se vracela zpátky.

Když jedeme k mamince my, potřebujeme na to autem půl hodiny. Delší dobu si ani nemůžeme dovolit, protože děti jsou pak neklidné a chceme se přece zastavit ještě v supermarketu.

Jak to bude, až budou chtít moje děti navštívit mne?

❖ V tichu sbírat poklady

Hluboko na dně moře žila mušle. Její krunýř byl tmavý, tmavý jako mořské dno. Člověk by se musel moc dobře dívat, aby ji vůbec rozpoznal. Mušle nedělala nic mimořádného. Spokojila se s tím, že tu jednoduše ležela a žasla. Bylo toho totiž tolik k vidění! Tmavě zelené vodní rostliny, bezpočet kamenů – velké, malé, kulaté, hranaté – a mnoho různorodých ryb.

Mušle milovala úplněk. Nad vodou stál kulatý měsíc a jeho mírný svit zářil až na mořské dno. Mušle zcela tiše ležela, dívala se a nasávala světlo do svého nitra, do svého srdce.

Jednoho dne připlula k mušli ryba: „Podívejme se, mušle! Skoro bych tě přehlédla,“ řekla. Byla to velice vzdělaná a pyšná ryba. Nadmula se a plula kolem mušle sem a tam, takže bylo možné pozorovat její perleťový lesk.

Jedné noci, když bylo nebe plné hvězd a měsíc zářil v úplňku, připlula opět k mušli ryba. Naše mušle tu jako vždy ležela zcela tiše a skromně. Dělal, co měla nejraději: naslouchala a dívala se.

„Co tady děláš? zeptala se ryba. „Jsem potichu,“ odpověděla mušle. „Když jsi potichu, začínají věci mluvit. Všechno má svou řeč. Slyšíš vodu, rostliny, kameny... Když jsi potichu, začíná všechno zářit. Vidiš oblohu, hvězdy, žlutý měsíc...“

Ryba však ničemu z toho nerozuměla. „Věci nemohou mluvit,“ mínila. „To, co vidíš, není nic zvláštního. Být potichu a v klidu, to je nudné. Ty jsi vlastně hodně lenivá mušle. Musíš se umět pohybovat jako já!“ Ryba se pohrdavě otočila a odplula pryč.

Této noci vyjel na moře rybář a rozhodil své sítě. Když vyšlo slunce, byly sítě plné a těžké. Rybář je vytáhl do člunu. V síti uvízla jak naše mušle, tak i naše ryba. Rybář začal síť vyprazdňovat. Dával ryby na jednu hromadu a brzy byla půlka člunu plná ryb. Ryby ležely přes druhou, všechny byly stejné. Naše pyšná ryba nebyla žádnou výjimkou.

Když však vzal rybář do rukou tmavě hnědou mušli, cítil, že v ní bude ukryt vzácný poklad. Opatrně ji otevřel a užasl. Ještě nikdy neviděl nic tak nádherného. Vnitřní stěny krunýře zářily jako stříbro a v mušli byla drahocenná a krásná perla.

Všechno, co mušle v hlubinách moře v tichu a klidu zažila a viděla, všechno, co přijala do svého srdce, se proměnilo v poklad – ve vzácnou perlu.

(všechny tři příběhy z knihy In Geschichten das Leben spiegeln)

VYLUŠTILI JSTE SPRÁVNĚ?

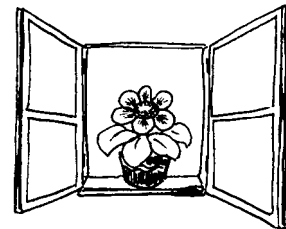

- ☀ Správné odpovědi **Chcete být biblionářem:** 1D, 2A, 3B, 4C, 5D, 6A, 7D.; –
Nápověda „po telefonu“: 1. Gn 4,8. – 2. Mt 5,44. – 3. Jan 11,43. – 4. Sk 13,9. – 5. Mt 3,17. –
6. Joz 6. – 7. 1 Král 16,29.
- ☀ **Podobenství o stavbě věže.** Tajenka: DĚLAT VĚCI NAPŮL NEVEDE K CÍLI.
- ☀ **Slavíme eucharistii.** Tajenka: ... ABYCHOM I MY BYLI PRO DRUHÉ DAREM.
- ☀ **Co víme o novém papeži.** Písmena ze správných odpovědí: ... DIECÉZE ŘÍM.

OKÉNKO DO FARNOSTI

Farnost na závěr

Co uvést závěrem letošního seriálu o farnosti? Chtěl jsem v něm především poukázat na to, že farnost má v církvi skutečně nezastupitelné místo, tak jako je má rodina ve společnosti. I když se mnohým srovnání farnosti s rodinou nezdá trefné, přesto je považuji za nejvýstižnější. Především proto, že jak v rodině, tak i ve farnosti jsou role rozděleny podle „daných“ kritérií. Tedy jako rodiče „dostávají“ své poslání, tak obdobně je i farnost vystavěna nejen na lidské iniciativě, ale také na „obdarování“ různými službami ze strany Boží.

Když si koupíme jakýkoli výrobek, požadujeme, aby měl danou kvalitu a funkčnost. Když však dostaneme nějaký dárek, vnímáme jej zcela odlišně. Na zvláštní škole jsem učil jednoho kluka,

kterému spolužáci vzali propisku a zlomili ji. Nabídl jsem mu, že mu koupím novou, ale on namítl, že to nejde, protože tuto dostal od táty. Věc zakoupená a věc darovaná se od sebe zásadně liší. V prvním případě vnímáme věc samu a člověk stojící za ní (například prodáváč) není až tak důležitý. V druhém případě je naopak důležitý člověk-dárce a věc se stává symbolem jeho lásky a zájmu. Může pak jít klidně o upatlané papírové srdíčko, jehož hodnota je však nevyčíslitelná, protože je darováno malým dítětem.

Víra, společenství křesťanů v církvi, konkrétně ve farnosti, není rozhodně pouhým výsledkem našich snah. Je to zároveň i dar Boží. Proto se na naši (svou!) farnost musíme dívat dvojím pohledem. Jednak kritickým, vedeným snahou o to, aby byla co „nej“ podle té nejlepší tradice církve a s využitím všech charismat jejích členů. Současně ji však musíme milovat často jako upatlanou, zkrabacenou a nevzhlednou, protože byla nám konkrétně darována z lásky.

Česká média už tradičně dávají prostor různým kritikům církve. Velkou šanci dostali naposled při „odborném“ hodnocení nového papeže. Jejich postřehy však stále častěji sklouzávají do nekonstruktivních posuzování a odsuzování a případně mi, že bohužel jde stále více o klišé, kdy lze dopředu odhadnout, jak komentář skončí, a nelze z něj načerpat téměř nic podnětného.

Nenápadně, ale jistě však přibývá křesťanů, kteří se poctivě snaží o rozvoj komunitní mentality věřících už na té nejnižší úrovni a jejich úsilí pomalu přináší ovoce. Jsou kněží, kteří se nechají bez problémů přehlasovat ve farní radě, kteří se snaží komunikovat srozumitelně o víře s věřícími i „nevěřícími“ a vzdělávají se, aby co nejlépe rozuměli jejich problémům. Jsou křesťané laici, kteří naplno využívají své typické charisma vytvářet živé sociální vazby, ať rodinné nebo farní, a snaží se je otvírat potřebným. Jsou farnosti, kde se všichni společně, kněz i další věřící, snaží žít „v dobrem i zlém“ a kde se daří rozvíjet nejrůznější společenství a aktivity bez vzájemné nevraživosti v jakési koordinaci a spolupráci ve prospěch jak farnosti, tak i obce.

Díky každému, kdo si uchovává tento optimismus víry a dává jej do služby církve, své farnosti.

ThLic. Jiří Kaňa

POSLEDNÍ SLOVO MAJÍ DĚTI

☺ Perličky z prací a odpovědí žáků:

„Židovské svátky se jmenovaly Paskvil.“

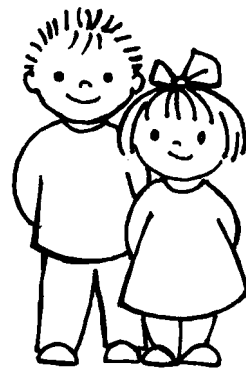
„Ježíš jel na Květnou neděli do Jeruzaléma slavit Vánoce.“

„Mojžíš proměňuje vodu a víno, protože je kouzelník.“

„Co jste slavili v neděli? – „Myši svatou.“

„Odkud Izraelité vycházeli, když Egypt postihlo deset ran egyptských?“
– „Z devítky.“

Žáci 4. ročníku z farnosti Polná s paní učitelkou Věrou Kašíkovou

© Biskupství brněnské, Katechetické centrum, Petrov 8, 601 43 Brno
tel. 543 235 030, kl. 227 nebo 257, e-mail: kc.bрно@biskupstvi.cz
<http://kc.biskupstvi.cz>

Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 12332.

Zpracování: Mgr. Marie Špačková, Mgr. Jitka Šebková, Iva Fukalová.

Ilustrace: Iva Fukalová. Jazyková korektura: RNDr. Josef Gerbrich.

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. ThLic. Vojtěcha Cikrleho čj. Ep/680/03 z 9. 6. 2003.
Vychází 9 × do roka (během školního roku). Toto číslo bylo dáno do tisku 12. 5. 2005.